

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce: O. S., státní příslušnost Ukrajina, nar. X
bytem X
zastoupen JUDr. Veronikou Pupalovou, advokátkou
sídlem Májová 606/35, 350 02 Cheb

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím ve vrácení žalobcovy žádosti o dočasnou ochranu z 14. 11. 2025, č. j. OAM-0442889/DO-2025, pro nepřijatelnost

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil 14. 11. 2025 žalobci jako nepřijatelnou jeho žádost o dočasnou ochranu, evidovanou pod č. j. OAM-0442889/DO-2025, **byl nezákonný.**
- II. Žalovanému **se zakazuje** pokračovat v porušování práv žalobce a **přikazuje se** mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

z 14. 11. 2025, evidované pod č. j. OAM-0442889/DO-2025, nejpozději do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 12 270 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně, advokátce JUDr. Veronice Pupalové.

I. Předmět věci

1. Žalobce je občanem Ukrajiny. Z obavy o svůj život z Ukrajiny utekl a rozhodl se žít v České republice. Žalobci je známo závazné stanovisko žalovaného, podle kterého není možné jeho nucené vycestování zpět na Ukrajinu z důvodu hrozby skutečného nebezpečí. Práva z dočasné ochrany získal 10. 7. 2024 v Rumunsku, aniž by si to přál, touto zemí tranzitoval do ČR. Svůj pobyt v Rumunsku si zrušil, 16. 10. 2024 obdržel prostřednictvím rumunské ambasády potvrzení této skutečnosti. Dne 14. 11. 2025 podal žádost o pobytové oprávnění, tato žádost však byla žalovaným vyhodnocena jako nepřijatelná.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobce se žalobou domáhá ochrany proti zásahu žalovaného spočívajícího v označení její žádosti jako nepřijatelné. Je toho názoru, že zásah žalovaného je nezákonný, neboť se opírá o ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „*lex Ukrajina*“), které je podle žalobce v rozporu s právem Evropské unie.
3. Stran soudní přezkoumatelnosti odkázal na již rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 3. 4. 2025 ve věci č. j. 1 Azs 174/2024 – 42.
4. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany v České republice. Neztotožnil se s tím, že prohlášení podle § 3 odst. 3 *lex Ukrajina* má být jeho žádost v rozporu s právem EU a ustálenou judikaturou Soudního dvora EU považována za nepřijatelnou. K tomu citoval z rozsudku nadepsaného soudu ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 85/2025 – 21. K tomu dále odkázal na rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, a rozsudek nadepsaného soudu ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 A 122/2024 – 55. Dále argumentoval obdobným případem vedeným žalovaným pod sp. zn. OAM-0415944-11/DO-2024.
5. Žalobce v souladu se zákonem provedl vše nezbytné k tomu, aby mohl na území ČR zůstat. Je přesvědčen, že postup žalovaného představuje nezákonný zásah, k čemuž citoval bod 32 rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, podle kterého udělení dočasné ochrany ve smyslu *lex Ukrajina* ve skutečnosti znamená poskytnutí oprávnění k pobytu na území ČR z dočasné ochrany, nejde o rozhodování o dočasné ochraně jako takové. Žalobce je přesvědčen, že jeho žádost měla být bez výhrady přijata a přezkoumána.
6. Žalovaný ve svém podání ze dne 11. 1. 2026 soudu sdělil, že nevyužije svého práva se ve věci vyjádřit.

III. Posouzení věci

7. Žaloba je přípustná. Závěry rozsudku NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42 z 3. 4. 2025 (bod 26) a rozsudku Soudního dvora Evropské unie (SDEU) ve věci C-753/23, *Krasiliva* ze dne 27. 2. 2025 k otázce přípustnosti je třeba bez dalšího vztáhnout i na věci týkající se nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) *lex Ukrajina*, jak již judikatura správních soudů v minulosti dovodila (rozsudek nadepsaného soudu č. j. 18 A 102/2025 – 21 z 10. 11.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

2025, bod 5, a na něj odkazující judikatura). Žaloba je rovněž včasná a podala ji osoba k tomu oprávněná.

8. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se k výzvě podle uvedeného ustanovení nevyjádřili.
9. Nařídít jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. Soud totiž při rozhodnutí věci vycházel z podkladů, ke kterým se účastníci řízení měli možnost vyjádřit nebo které jim jsou důvěrně známy.
10. Soud si uvědomuje, že ve věcech, o nichž vede řízení o ochraně před nezákonným zásahem, žalovaný *zpravidla* nevede spis ve smyslu § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který by odrážel průběh správního řízení a sloužil jako podklad napadeného správního rozhodnutí, se kterým by se stěžovatel mohl seznámit dříve než v soudním řízení a reagovat na jeho obsah (srov. rozsudek NSS č. j. 10 As 326/2022-88 z 23. 10. 2023 a rozhodnutí v něm citovaná). Nyní posuzovaná věc však představuje výjimku z tohoto pravidla. V tomto ohledu soud vycházel především z tiskopisu žádosti, který důkazem navrhoval žalobce, a který je zároveň obsažen ve spise, který poskytl žalovaný. Součástí spisu žalovaného je také naskenovaný cestovní pas žalobce – i jeho obsah je stranám znám a jeho obsah jim je k dispozici. Žalobcovo sdělení ze dne 13. 11. 2025 poté není pro vyhodnocení věci relevantní, neboť žalobce v něm žádá o dočasnou ochranu a odkazuje především na rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024 – 42. Certifikátem z rumunské ambasády ze dne 16. 10. 2024 také není třeba dokazovat, neboť pozbytí dočasné ochrany v jiném členském státě je sice relevantní pro samotné správní řízení, není však podstatné pro vyhodnocení zásahu žalovaného, jak vyplývá z odůvodnění níže.
11. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS ze 17. 3. 2008).
12. V projednávané věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že mu byla již v minulosti dočasná ochrana udělena v jiném členském státě Evropské unie, v Rumunsku. Jde-li o hodnocení tohoto úkonu, lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS z 30. 5. 2017). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna.
13. Zbývá tedy posoudit třetí podmínku: zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu vrátil žalobci jako nepřijatelnou. Klíčovou otázkou zde je, zda institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina odporuje právu EU, či nikoli.
14. Soud připomíná, že podle § 5 odst. 1 lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže

- c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu **požádal v jiném členském státě** Evropské unie,
- d) je podána cizincem, kterému **byla udělena dočasná** nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,
- f) je podána cizincem, který **je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě** Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.
(zvýraznil soud)

15. Situaci shodnou jako v nynější věci (tj. soulad ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina s právem EU) posuzoval městský soud již například v rozsudku č. j. 18 A 102/2025 – 21 z 10. 11. 2025. S odůvodněním tohoto rozhodnutí se městský soud opakovaně ztotožňuje. Uvedené závěry městského soudu přitom NSS potvrdil ve svých recentních rozsudcích ze dne 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025 – 18, a ze dne 17. 12. 2025, č. j. 6 Azs 157/2025 – 18.
16. Městský soud v uvedených rozsudcích vyhodnocoval dvě podmínky pramenící z § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina:
17. **První podmínka** § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina představuje pouze přeformulovanou podmínku nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina, tj. cizinec je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě.
18. Jakkoli v nynější věci se soud zabývá nepřijatelností žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, na tento důvod nepřijatelnosti je tedy třeba – i s ohledem na jeho vymezení – nahlížet ve smyslu dosavadní judikatury k důvodům nepřijatelnosti podle písm. d). V tomto směru tedy nadále platí rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Krasiliva*, na něž NSS navázal „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS z 1. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42 z 3. 4. 2025 a mnoha dalších. Městský soud již zohlednil rovněž navazující argumentaci žalovaného (např. rozsudky č. j. 10 A 6/2025-61 z 23. 4. 2025, č. j. 5 A 36/2025-38 z 30. 4. 2025, č. j. 11 A 55/2025-37 z 13. 6. 2025). Desátý senát se s vyslovenými závěry plně ztotožnil a v podrobnostech na ně již v přecházejících prakticky totožných řízeních mnohokrát odkázal.
19. Nadále zůstává klíčovým, že cizinci (žadatel) vzniká nárok na přiznání dočasné ochrany již na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES¹ (dále jen „*směrnice o dočasné ochraně*“), pokud splňuje podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382². Současně s tím žadatelé vzniká také nárok zvolit si hostitelský členský stát. Nebude-li pak vůči němu uplatněn čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, vzniká mu rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné zvolené členské země EU. Jinak by výluka z aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně postrádala smysl. Čl. 15 směrnice o dočasné ochraně představuje minimální standard a čl. 26 této směrnice lze uplatnit jen se souhlasem dotčeného žadatele (srov. i recitál 12 směrnice o dočasné ochraně). Skutečnost, že směrnice o dočasné ochraně blíže neupravuje konkrétní případy druhotného pohybu žadatelů, neznamená, že jej zakazuje. Žádost o dočasnou ochranu tedy není správní orgán oprávněn vrátit jako nepřijatelnou z toho

¹ o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími

² kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana.

důvodu, že žadatel již předtím požádal o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany nebo že mu již jiný členský stát EU takové povolení udělil.

20. Na právě uvedeném nic nemění ani „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382, jež nabylo účinnosti 13. 8. 2025 (k tomu podrobně např. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 126/2025-28 z 11. 9. 2025, bod 11 a násl., a na něj navazující judikaturu). Podstatné je, že z aktualizací prováděcího rozhodnutí ani z jeho recitálu neplyne, že by členský stát mohl žalobcovu žádost mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení.
21. V případě žalobce není z jeho cestovního pasu seznatelné, zda v rozhodný den 24. 2. 2022 byl na území Ukrajiny. Takovou informaci netvrdí ani ve své žádosti o dočasnou ochranu, kde uvedená kolonka zůstala prázdná. Mezi stranami je však nesporné, že žalobci byla již v minulosti v Rumunsku udělena práva z dočasné ochrany (proto ostatně také žalovaný jeho žádost o dočasnou ochranu označil jako nepřijatelnou). Žalobce tudíž podmínky pro získání dočasné ochrany evidentně naplňuje, jinak by mu rumunské orgány práva z dočasné ochrany nepřiznaly. Žalovaný se tomuto závěru nijak nebránil, sám v žalobcově žádosti ostatně nevyznačil políčko nepřijatelnosti žádosti, podle kterého by žalobce neprokázal, že je osobou podle § 3 lex Ukrajina. Žalovaný se současně v tomto soudním řízení již ani nepokoušel vyvrátit závěry judikatury, podle kterých žalobce z pozice osoby, na kterou se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, mohl žádat o dočasnou ochranu v ČR, ačkoliv již dříve dočasnou ochranu v jiném členském státě získal.
22. V důsledku toho, že žalovaný žalobci vrátil žádost jako nepřijatelnou, žalovaný vůbec neřešil okolnosti získání či ztráty žalobcových práv z dočasné ochrany v Rumunsku. Žalobce dokládá, že se svých práv z dočasné ochrany v Rumunsku již vzdal; v takovém případě tedy bylo na místě, aby žalovaný s žalobcem správní řízení vedl a aby mu pobytové oprávnění při splnění podmínek vydal (viz bod 78 scénář 3 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 174/2024 – 42).
23. K **druhé podmínce** soud uvádí, že v důsledku novely č. 314/2025 Sb., která do lex Ukrajina vložila § 5 odst. 1 písm. f), mohl žalovaný od 3. 9. 2025 jako nepřijatelnou shledat žádost, pokud cizinec je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.
24. Podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina zašle Ministerstvo vnitra Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládnutí následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Oznámení podle věty první zveřejní Ministerstvo vnitra na svých internetových stránkách.
25. Podle čl. 25 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy přijímají osoby oprávněné požadovat dočasnou ochranu v duchu solidarity Společenství. Vyjadřují číselně nebo v obecných rysech, jaká je jejich kapacita pro přijetí těchto osob. Tyto informace se zařadí do rozhodnutí Rady uvedeného v článku 5. Po přijetí tohoto rozhodnutí mohou členské státy prostřednictvím oznámení Radě a Komisi oznámit další kapacity pro přijetí. Tyto informace se bez prodlení předávají UNHCR. Dle odst. 3 téhož ustanovení platí, že pokud počet osob oprávněných požadovat dočasnou ochranu překročí v důsledku náhlého a hromadného přílivu kapacitu pro

přijetí uvedenou v odstavci 1, posoudí Rada neprodleně situaci a přijme vhodná opatření včetně doporučení, aby daným členským státům byla poskytnuta další pomoc.

26. Soud předesílá, že tuto druhou podmínku aktivují správní orgány, konkrétně žalovaný, a to tím, že Evropské komisi doručí oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Zatímco závěry dosavadní judikatury bezvýhradně platí pro první podmínku dle § 5 odst. 1 písm. f), nová druhá podmínka spočívající v oznámení dle § 3 odst. 3 lex Ukrajina není – ve světle práva EU – sama o sobě způsobilá založit nepřijatelnost žádosti.
27. Oznámení dle § 3 odst. 3 lex Ukrajina určené Evropské komisi se svou povahou *blíží* oznámení podle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně. Jak již uvedl zdejší soud v rozsudku č. j. 17 A 123/2025 – 26 z 21. 10. 2025, jde o žádost členského státu o pomoc, která má být zajištěna prostřednictvím či ve spolupráci s orgány EU. Tato žádost je politickým (nikoli právním) aktem, z něhož bez dalšího nelze dovozovat legislativní důsledky, tedy ztrátu práva držitelů dočasné ochrany na druhotný pohyb. Soud nadto nepominul, že oznámení podle § 3 odst. 3 je oznámením *o riziku vyčerpání kapacit*, nikoli oznámením *o překročení kapacit* (srov. znění čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně). Čl. 25 odst. 3 směrnice předpokládá, že Rada neprodleně posoudí situaci a přijme vhodná opatření či doporučení. Neumožňuje členskému státu, aby sám z vlastní iniciativy omezil práva, která žadateli plynou ze směrnice a z prováděcích rozhodnutí. Pokud směrnice o dočasné ochraně nepočítá s tím, že by oznámení členského státu o tom, že byla překročena jeho kapacita, mělo jakékoli přímé důsledky pro žadatele o dočasnou ochranu, nemůže takový důsledek v podobě vytvoření „nepřekročitelné procesní brány“ založit politický akt v podobě oznámení o pouhém riziku překročení kapacity (argument *a maiori ad minus*). Alespoň prozatím tento nový důvod nepřijatelnosti nenachází oporu v právu EU, které stanoví *minimální* požadavky stran dočasné ochrany. V právu EU tedy nemůže vyvolávat ani žádné právní účinky. Proto nemůže být zákonným ani postup žalovaného, který v rozporu s právem EU použil § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s novým § 3 odst. 3 lex Ukrajina.
28. Nadto soud poukazuje na to, že § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina zjevně arbitrárně rozlišuje mezi těmi žadateli, kteří žádají o dočasnou ochranu poprvé, a těmi, kteří se dožadují svého práva druhotného pohybu. Dopady tohoto postupu pak nedůvodně tíží zejména ty žadatele, kteří k datu podání žádosti již (nadto z vlastní vůle) nedisponovali povolením k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státu.
29. Se zřetelem ke shora uvedeným závěrům nemohl zákonodárcem nově vložený a žalovaným využitý důvod nepřijatelnosti žádosti zvrátit bytelné základy dubnové judikatury. Shora vyložené důvody brání tomu, aby se žalovaný zvoleným způsobem vymanil z prostředí vlády práva, které závazně vykládají soudy, a s využitím nového důvodu, jenž je však shodně jako předchozí nezpůsobilé důvody vázán na tutéž podmínku, nadále plošně odmítal žádosti pro jejich nepřijatelnost namísto jejich věcného posouzení v řízení. V prostředí směrnice o dočasné ochraně a prováděcích rozhodnutí Rady, které velí k solidaritě členských států EU s Ukrajinou a jejími občany [mimo jiné recitál 4 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382], žalovaný svými opakovanými pokusy o nepřijetí stovek či tisíců žádostí o dočasnou ochranu vystavuje celou ČR podezření ze soustavného nerespektování práva EU. Na tuto skutečnost přitom správní soud žalovaného již v minulosti opakovaně upozornil.

IV. Závěr a náklady řízení

30. Vzhledem ke shora uvedenému soud dle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobci jeho žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Žalovanému proto v souladu s petitem žaloby zakázal pokračovat v porušování žalobcových práv a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením této žádosti. Žádost bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek žalobci vydat pobytové oprávnění.
31. O nákladech řízení soud rozhodnul podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení plně úspěšný, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež v posuzovaném případě tvoří náklady zastoupení advokátkou. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) takto:
- a) odměna za dva úkony právní služby po 4 620 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby [§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d)],
 - b) paušální náhrada hotových výdajů 450 Kč za každý z těchto dvou úkonů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), a
 - c) částka 2 130 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 % z položek a) a b), zaokrouhlená na celé koruny nahoru, jelikož žalobcova zástupkyně je plátcem DPH (§ 137 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).
- Žalobci tudíž na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 12 270 Kč.
32. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. ledna 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.